

عنوان مقاله:

بررسی چند شگرد صرفی ادبی ساز زبان در سروده های بیدل دهلوی (وابسته های عددی، ترکیبات و اشتقاقیات بیدلی)

محل انتشار:

فصلنامه متن پژوهی ادبی، دوره 14، شماره 43 (سال: 1389)

تعداد صفحات اصل مقاله: 40

نویسنده:

عباسعلی وفايي - دانشيار دانشگاه علامه طباطبائی

خلاصه مقاله:

از آنجایی که شعر نتیجه ی در هم شکستن نظام و اصول حاکم بر زبان معیار (خودکار) است، شاعر برای خلق یک اثر هنری ناگزیر است از این هنجارها عدول کند و برای ظهور این دگرگونی از ابزارها و شگردهای گوناگون بهره می برد که سبب نزدیک شدن محور زبان به نقش ادبی آن می گردد. در این میان، بیدل دهلوی به عنوان برجسته ترین شاعر سبک هندی در به نمایش درآوردن ویژگی های فرمی و محتوایی این دوره، به خلق و به کارگیری شگردهای زبانی پرداخته است که یا آنها را تنها در زبان بیدل می توان یافت یا سروده های وی تبلور کامل و زیباتری از آنها را دربردارد. از این رو، در پژوهش حاضر سعی شده است برخی از این شگردهای ابهام انگیز زبانی و ساختارهای سازنده و معانی قابل دریافت از آنها، براساس فرایندهایی که در ژرف ساخت این عبارات و ترکیبات بر روی محورهای فرضی جانشینی و هم نشینی زبان صورت می گیرد و عامل پیوند آنها به روساخت می گردد، تحلیل و ارائه گردد.

کلمات کلیدی:

محور هم نشینی، محور جانشینی، وابسته عددی، ترکیب، اشتقاق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1408907>

